

op de huid

curator

Jaap Kroneman

OVEREENKOMSTEN EN VERSCHILLEN

Hij heeft zijn pak gestuurd en is zelf thuis gebleven.

Dat is wat Maarten, het alter ego van J.J. Voskuil, zegt in *Bij nader inzien* over een schrijver die naar zijn mening alleen maar vorm en geen inhoud geeft; te weinig vent. Maar Voskuil zelf psychologiseert in zijn boeken niet, hij schrijft enkel op wat de personages zeggen en doen. Alles is, op basis van dagboeken 'waar gebeurde', nauwgezet beschreven, buitenkant. Het is aan de lezer om daarvan zelf een karakter te maken. *Het bureau* van Voskuil is het favoriete boek van Eefje Wijnings.

Het vertrekpunt voor deze tentoonstelling was het werk van **Jivan van der Ende** en **Eefje Wijnings**; twee kunstenaars met een achtergrond in de mode. Maar waar Eefje zich verzet tegen iedere vorm van inhoud, betekenis of concept en alleen maar denkt aan vorm, kleur en textuur, onderzoekt Jivan het ontstaan van betekenis en de verandering hiervan. Hoe objecten zoals kledingstukken bijvoorbeeld worden geassocieerd met status en politieke machtsstructuren. Zij gebruikt dat om tot verfijnde installaties te komen. Want dat delen zij; vanuit de mode, een streven naar perfecte afwerking. *On Fabric* was mijn werktitel (een titel die behalve mij, niemand beviel). Wij wisten al welke derde kunstenaar vanuit

de mode dit 'thema' rond zou maken en op instagram zag ik twee onvoltooide schilderijen van **Robin Speijer**. Ik kende haar werk al wel, van instagram, maar ik was nog niet overtuigd. Geplooide lappen, heel precies geschilderd. Het leek mij toen nog te veel vorm, te weinig vent. Maar deze onvoltooide schilderijen spatten in mijn gezicht. En zo precies geschilderd leken ze toch ook weer niet te gaan worden. Nageschilderd textiel kon naadloos in *On Fabric*.

In mijn hoofd begon ik de tentoonstelling al in te richten: De twee schilderijen van Robin in de accuruimte, naast elkaar en daar schuin tegenover de film *Theatre Study* van **Eduards Zarins**. In deze korte film draagt Eduards Zarins een kostuum, beweegt zich in een decor en speelt hij een rol. Alles is bedekt. Maar als ik hem zie in deze film dan zie ik hem naakt. Ik zie Eduards die zich afvraagt: wie ben ik, waar ben ik; wat ben ik, **WAT MOET IK DOEN**. Ik zie Eduards en ik zie mijzelf.

De derde beoogde kunstenaar uit de mode bleek het te druk te hebben, kon niet meedoen. Met Rob (Groot Zevent) begon een speurtocht naar kunstenaars uit de mode en al snel ook naar kunstenaars die *iets met textiel* deden. Niets kon mijn kritiek doorstaan, temeer doordat ik naar dat textiel was gaan kijken met de ogen van Jivan en Eefje; hoe kunstenaars hun textiel afwerken, het is verschrikkelijk, het deed pijn aan mijn ogen. En ik dacht: 'wat ben ik aan het doen?' Eerst had ik een tentoonstelling voor ogen met 3 goeie kunstenaars, nu liep ik te zoeken naar snippers textiel in de kunst. *Verzamelen, verzamelen; het begint met 1 leuke koffiepote en het eindigt met alles*

waar een tuit en een oor aan zit. Rob stelde een andere titel voor, niemand vond *On Fabric* leuk. Rob stelde **Op de huid** voor. Daar kon ik niets tegen in brengen. Dat was, is, een prachtige titel. Ik zou willen dat ik hem zelf bedacht had.

Op de academie heb ik bedacht (of iemand anders heeft het bedacht, dat weet ik niet meer, dan heb ik heb het onthouden -al geloof ik toch dat ik het bedacht heb-) Hoedanook op een gegeven moment zeiden wij klasgenoten tegen elkaar: Als de huid van het schilderij goed is dan is het schilderij goed. En dan knikten wij naar elkaar; schaapachtig.

Ik nodigde **Anya Janssen** uit. Dat wilde ik eigenlijk al de hele tijd, al toen de titel nog *On fabric* was. Anya's werk en zijzelf, hebben een link met mode. Vind ik. Ze wordt vertegenwoordigd door Torch Gallery en ze heeft allemaal vrienden in de mode, tenminste dat denk ik altijd. Ze was altijd al ja-loersmakend veel meer hip. Nu kan ik zeggen: schilderijen waar huid, veel huid, op te zien is. Maar dan val ik weer in mijn eigen koffiepote. Anya is, in mijn ogen, in Arnhem een vreemde eend in de bijt. Ik wist niet eens zeker of zij wel in Arnhem gestudeerd had. Haar werk is onarhems. Anya overtreed achteloos alle regels voor de schilderkunst zoals ik die op de academie geleerd meen te hebben.

Ik ben via facebook lid van **Marten Hendriks**. (Aan hem heb ik nogal wat regels voor de schilderkunst overgehouden, al zal hij zeggen dat er geen regels voor schilderkunst bestaan; weer één van die regels.) Hij *postte* luciferdoosjes. Doordat die zo klein zijn kun je op de foto's zien wat ik bedoel met

huid. Crispy in de digitale fotografie. Tegelijkertijd zou ik willen dat die doosjes schilderijen zijn van 2 bij 2 en een halve meter. Nadat ik hem uitnodigde voor deze tentoonstelling is hij die werken blijven posten op het gezichtsboek. En telkens dacht ik: ja maar dan heeft iedereen het toch al gezien, maar tegelijkertijd wil ik het werk nog steeds in het echt zien, net zoals het werk van Robin en het werk van Anya. Op de huid.

Zijn al de werken in deze tentoonstelling op de huid? Is van alle werken de huid goed? Werkt het ook andersom? Als het werk goed is, is dan de huid ook goed? Of kun je zeggen: dit is een geweldig schilderij ook al heeft het een afschuwelijke huid. Of: juist omdat het een afschuwelijke huid heeft, is het een goed schilderij Heeft een video ook een huid?

De tentoonstelling *Op de huid* komt hink-stap-sprong tot stand. Ik kan het niet anders willen. De werken van de verschillende kunstenaars zullen tegen elkaar opbotsen of geheime verbonden met elkaar aangaan.

A chair, a flower, a mountain, a circle or a square. By using archetypal shapes the emphasis is put on the colours and fabrics of the playful textile paintings. Eefje Wijnings contrasts bright, distinct colours or mixes and matches similar prints.

To increase the tactile quality of the work, mock fur is combined with shiny satin fabrics, pure wool with synthetics or transparent cotton jersey with heavy velvet. The different fabrics are coming from stores all around Brussels. Finding, for example, a batch that was used to make ties in the 'leftover shop' in St. Gilles or extravagant, glittery materials in the Arabic stores on Rue de Brabant - ultimately most loving the shop that sells high-end fabric from Parisian designers. Sampling all these different kinds of fabric means that most pieces are one of a kind or part of a small edition.

Eefje Wijnings

Mountains 1-12
2021, 60 x 50 cm each, mixed fabrics

Two floating chairs
2021, 130 x 110 cm
velvet, fleece

<<
Liquid abstract
2021, 80 x 60 cm, 4 x
wool, cotton, polyester

Anya Janssen

CLOUDDWELLERS

"Leave him in peace, he's a cloud-dweller," Stalin said of Boris Pasternak. Although he knew the author was writing the anti-Soviet novel Doctor Zhivago, Stalin is said to be so captivated by Pasternak's poetic skills that he crossed Pasternak's name off an execution list during the Great Purge.

De realistische, virtuoos geschilderde doeken van Anya Janssen doen denken aan film stills: Ze lijken vluchtige, betekenisvolle fragmenten uit een onbestemd maar toch vertrouwd voorkomend groter verhaal waarvan de plot ongewis blijft. Onder het oppervlak van het doek is er de suggestie van beweging. Haar protagonisten, vaak afgebeeld in sprookjesachtige, surreële settings, zijn zo minutieus gekarakteriseerd dat je denkt ze te herkennen, maar hun identiteit blijft even ambigu als het drama waarin ze figureren.

Het is Janssen dan ook niet te doen om het vertellen van een eenduidige geschiedenis of om het vastleggen van een voorbijaand moment, maar eerder om te raken aan de onkenbare wereld die schuilgaat achter

het zintuiglijk waarneembare. Ze maakt binnen de vier hoeken van het schilderij een onbestendige werkelijkheid voelbaar waarin alles stroomt en een voortdurende metamorfose ondergaat. Een werkelijkheid die zich onttrekt aan de symbolische orde van de taal, en waarin levend en levenloos, goed en kwaad, bloei en verval, heden en verleden geen tegenstellingen zijn maar manifestaties van één en hetzelfde. Een wereld waarvan we door de esthetische overtuigingskracht van haar werk een glimp kunnen opvangen.

Ook Janssen's meest recente werk kan gezien worden als een viering van de schoonheid die te vinden is in het tijdelijke en onzekere karakter van het bestaan. De kunstenaar komt haar sterfelijkheid onder ogen in een klassieke vanitasvoorstelling, een zelfportret met schedel - *Ecce Homo* - en daarnaast in een serie intieme en nauwgezette portretten van haar eigen studenten die nog aan het begin staan van hun volwassen leven. Janssen geeft haar onderwerpen liefdevol weer, maar zit ze zo dicht op de huid dat geen imperfectie of teken van naderend verval voor de kijker verborgen blijft.

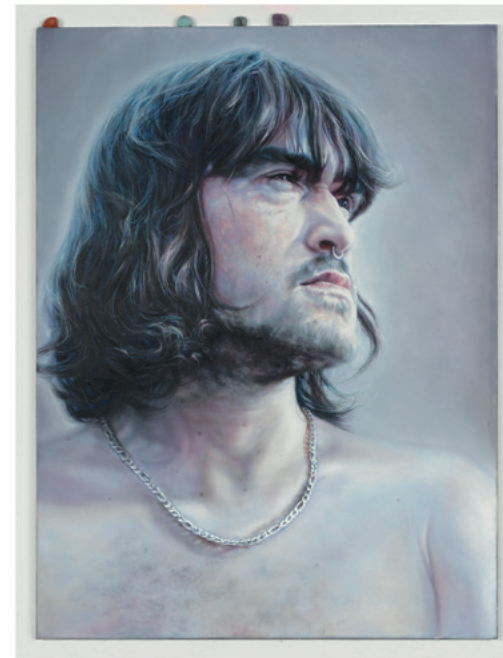
Het werk *De Kus* toont twee jonge mannen in een tedere omhelzing. Uit een diffuse achtergrond welt een straling op die hun trekken verzacht en ze voorziet van een aureool als was het een religieuze afbeelding. Hun lompe zwarte trainingsbroeken contrasteren echter hard en aards met het witte vlees van hun ontblote bovenlijven. Elders zien we dezelfde jongens, nu alleen, afgebeeld tegen de achtergrond van een verlaten pretpark. Ze staren verweesd en weemoedig langs ons heen de verte in.

Indigochild 2021, 120 x 90 cm, olieverf op linnen, Courtesy Torch Gallery

<<
Is this real 2 (Storm)
2019
180 x 120 cm
olieverf op
linnen
Courtesy
Torch Gallery

Clouddweller 3
2020
80 x 60 cm
olieverf op
linnen
Courtesy
Torch Gallery

De carnavaleske en tegelijkertijd desolate groepsopstelling 'More than Human' ontleent zijn titel aan de sciencefictionroman van Theodor Sturgeon uit 1953 die een inspiratie vormde voor de hele portretserie. De roman gaat over zes gemanneerde mensen die vrijwel kansloos zijn tot aan het moment dat ze elkaar vinden. Ze bundelen hun buitengewone krachten en evolueren tot een enkel superieur organisme: de 'Homo Gestalt'.

Janssen zegt haar huiver voor de toekomst te willen herdefiniëren als een onderzoekend optimisme. Ze ziet bij haar studenten dat grote individuele verschillen geen belemmering hoeven vormen voor innige samenwerking en dat een gefragmenteerd wereldbeeld en conflicterende visies deze nieuwe generatie weinig angst inboezemen. Te midden van een 'industrial wasteland' laten ze

zich niet regeren door claustrofobische algoritmen, en handelen ze betrokken en genereus. Janssen put daar kracht en inspiratie uit.

Haar protagonisten poseren brutaal uitgedost en met een bescheiden bravoure. Op hun jonge lichamen valt een onnatuurlijk licht. Ze treden met opgeheven hoofd maar met een naar binnen gekeerde blik een onzekere toekomst tegemoet en zien er daarbij zo naakt en breekbaar dat je je hart vasthoudt. Op de achtergrond is in zinderende psychedelische neonkleuren een desintegrerende wereld weergegeven: Het is een stralende nieuwe ochtend.

Harma Heikens

Videoregistratie van schets voor **werkboek** 2021
An Onghena & Jivan van der Ende
HD video 00:02:24 min

werkboek
An Onghena & Jivan van der Ende
Tekstuele bijdrage: Joyce Poot
Uitgever: kabinet.studio,
Antwerpen, 2021

werkboek is een samenwerking tussen An Onghena en Jivan van der Ende, waarin de speelse, impulsieve en detail-gerichte aspecten van beide praktijken gecombineerd worden. De publicatie laat Onghena's handen zien die het papier aanraken en vouwen. Deze beelden komen voort uit videoregistraties waarin beide kunstenaars op hun manier verschillende boeken doorspitten. 'werkboek' benadrukt de relatie tussen de handen van de lezer en het papier, en kan op deze manier een handleiding zijn voor de lezer.

Jivan van der Ende creëert installaties en performances. In haar praktijk zet ze vraagtekens bij de status die aan objecten wordt gegeven, of het nu artefacten of gebruiksvoorwerpen zijn. Haar onderzoeksmethode is gebaseerd op het eindeloos combineren, documenteren en verzamelen. Zo onderzoekt ze in haar werk het ontstaan van betekenis en de verandering hiervan. Een terugkerend onderwerp is de manier waarop afbeeldingen en objecten zoals kledingstukken worden geassocieerd met status en politieke machtsstructuren. Wat begon als een

**De tentoonstellingsparcours-
begeleider breekt borden** 2020
keukenborden, acryl spray paint
Videostill: (ALL OF THE TIME)
LLS Paleis, Antwerpen, 2020
Performer in beeld: Maurane Colson
Video door Ruby Water

fascinatie voor kostuums, werd een motivatie om objecten te onderzoeken die naar status, macht en dus onderdrukking of geweld refereren. Ze gebruikt dit historisch en cultureel onderzoek om machtssymboliek in vraag te stellen. In het werk gaat ze hier kritisch, maar speels mee om. Van der Ende's werk houdt rekening met een fysieke en participatieve kijker. Ze streeft naar een intieme ontmoeting met een publiek, waarbij de betekenis van het werk vaak wordt beïnvloed door de eigen bedoelingen van het publiek. Haar werken zijn geen stati-

sche objecten en kan je eerder zien als dingen die gevormd zijn én in beweging blijven door verschillende condities: de toeschouwer, de performer, de tijd, de architecturale context of situatie.

Muscular Growth (links en rechts)
 performance met Bodybuilder David Flawinne
 (04:00 min) video werk HD (04:51 min, loop)
 Toonmoment M-residentie, M Leuven
 29.07.2021 - 29.08.2021
 Foto door Ruby Water

Robin Speijer

Robin Speijer is gefascineerd door de grote verscheidenheid en talloze vormen van plooiend textiel. Het materiaal fascineert haar zodanig dat ze er kleurrijke uitvergrotingen van schildert. Ze verzamelt stoffen die haar aanspreken en zoekt, terwijl ze de stoffen plooit en drapeert, naar composities die als uitgangspunt kunnen dienen voor haar schilderijen, bijvoorbeeld vanwege hun patroon of textuur. Door het geven van een schilderkunstige vertaling eigent ze zich de stoffen toe. Hierbij past ze de kleuren en andere onderdelen van de stof aan waar zij dat nodig vindt.

Stof is voor Speijer een middel om verschillende aspecten binnen de schilderkunst te onderzoeken. Het gaat niet over de stof zelf, maar over het (proces van) schilderen en kijken. Ze wil een bepaalde mate van ambiguïteit behouden in het uiteindelijke beeld, zodat de interpretatie ervan open blijft. Het grote scherptediepte effect in combinatie met de juist niet zo precieze grove kwaststreek nodigt uit om zowel van veraf als van dichtbij te kijken.

Door de aandacht voor schaduw- en dieptewerking oogt Speijer's werk realistisch en het doek lijkt daardoor op stof en zacht en binnen bereik en nodigt uit om aangeraakt te worden. Tegelijkertijd neigt het, door het uitvergroten en inzoomen, naar abstractie. De balans tussen deze uitersten heeft een grote aantrekkingskracht op haar. Voorlopig wil ze de (on)mogelijkheden hiervan nog verder uitdiepen.

Shutter Dance 2020, 160 x 120 cm, Olieverf op katoen

Laminaria 2021, 210 x 165 cm, Olieverf op linnen

Pahoehoe 2021, 210 x 165 cm, Olieverf op linnen

Eduards Zarins

Eduards Zarins work is about creating a form of environment by using different tools of entertainment. The artistic process and inspiration are based on the perception of life that is innate. The construction of his work starts from a fundamental 'zero point' which he uses as 'ignition' of the whole process. This process creates the story, location, character and movement. Each of these elements are connected together, ultimately forming the 'body' of the artwork.

During the performance all parties are sending and receiving the information. This process gives the viewer an image of the creative process. Important elements of every work are; sound, rhythm, speed and composition. In creating new work, Zarins strives to discover new forms of genres and compositions and is challenged to a continuous journey through his artistic process.

Theatre Study 2016

HD Video: 00:05:28

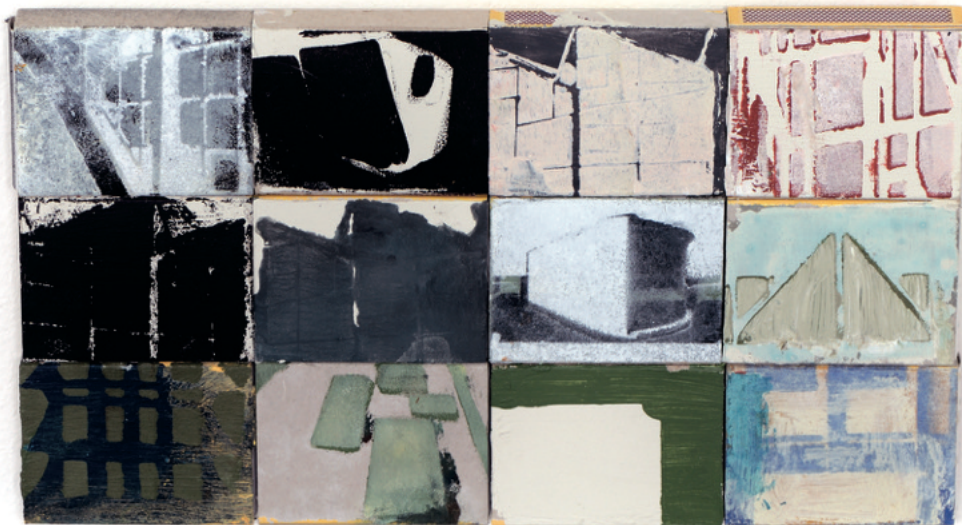
vimeo >> <https://vimeo.com/187409870>

This movie was about to create movement that fitted on my self build theatre stage. I studied this movement technics, and tried to enjoy every small detail of it as long as possible.

zonder titel 2021
 beschilderde luciferdoosjes in opeenvolging
 18 doosjes, 42,2 x 16,2 cm, foto Gijs Heuff

zonder titel 2021
 beschilderde luciferdoosjes in opeenvolging
 12 doosjes, 28,5 x 16,3 cm foto, Gijs Heuff

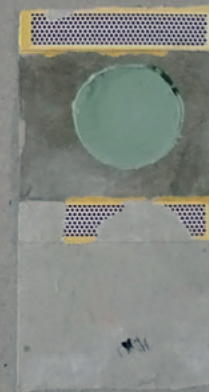
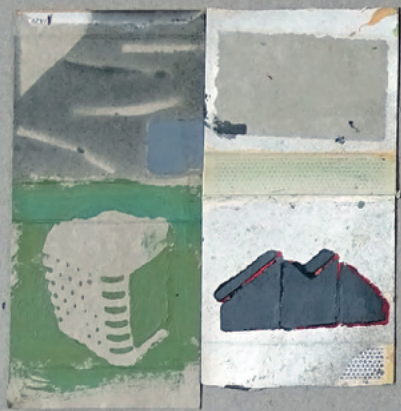
daante. Hij raakt niet uitgekeken op wat hij kent, omdat er altijd iets onkenbaars overblijft. Marten Hendriks liet in zijn huis een traplift aanleggen omdat zijn echtgenote een kunstknie kreeg aangemeten en een tijd geen trappen kon lopen. De traplift is nu niet meer nodig, maar Marten Hendriks maakt er zo nu en dan gebruik van. Enerzijds omdat in de gebruiksaanwijzing wordt benadrukt dat de elektromotor met enige regelmaat moet functioneren, en anderzijds omdat hij gezeten in de stoeltjeslift door het bovenlicht van zijn voordeur naar buiten kan kijken, een uitzicht dat hem verrast omdat hij in de 35 jaar dat hij nu in het huis woont dat niet eerder zo heeft gezien.

In veel van zijn werk toont Marten Hendriks een perifere manier van kijken. Hij past zijn werk toe als een observatiepost, zoals een erker, of een jachtstoel in het bos. In zijn oneindige reeks beelden getiteld 'onvoltooide beeldindex' heeft hij talloze vormen van dat vooruitgeschoven kijken zoals die in de natuur en de architectuur voorkomen verbeeld. Die beeldvariatie heeft hij met in de computer bewerkte beelden, zowel bestaande als nieuw gemaakte, gerangschikt in lege luciferdoosjes. Nu gebruikt hij de omhulsels ervan, zowel in hun ongeschonden vorm als in gedemonteerde staat, om wat hij eerder tot stand bracht te herijken en schilder kunstig een andere richting te geven. Hij ontdoet de omhulsels van de bedrukking die erop is aangebracht door die er met ducttape vanaf te trekken. Het bleke karton dat zich dan toont, soms nog met een restspoor van het lucifermerk, gebruikt hij als drager. Hij beschildert die ondergrond met acryl, waarbij hij gebruikmaakt van computer gesneden sjablonen. Hij on-

Marten Hendriks

Uitschuifbaar kijken

Het nieuwste werk van Marten Hendriks ziet eruit alsof hij de inzichten die hij op zijn twintigste opdeed zestig jaar later door een periscoop bekijkt. Hij steekt niet werkelijk een optisch instrument uit een verborgen positie boven een oppervlak uit, maar het is wel een vorm van afgebogen waarneming. Alles krijgt een argeloze aanwezigheid. Marten Hendriks betraapt wat hij ziet in een steeds andere ge-

derzoekt het gedrag van de beelden ten opzichte van elkaar in talloze variëteiten op hun geldigheid. Door ze te bewerken en ze in reeksen van zes of blokken van twaalf of andere samenstellingen te combineren, geeft hij ze een veranderlijke betekenis. Het schildergebaar associeert hij met geluiden die al dan niet de juiste klank voortbrengen. Met deze 'speculatieve schilderkunstige vertaalslag', zoals hij het zelf noemt, streeft hij naar 'voorradigheidsbalans', op zoek naar een zinvolle verhouding in de beelden die hij in zijn leven als kunstenaar tot stand brengt. Hij hanteert daarbij een vorm van perfectionisme die eruit bestaat dat hij zijn onhandigheid optimaal recht wil doen.

Alex de Vries, september 2021

zonder titel 2021

schikkingen van beschilderde omslagen van luciferdoosjes op grijsbord
58 x 22 cm, foto Marten Hendriks

zonder titel 2021

schikkingen van beschilderde omslagen van luciferdoosjes op grijsbord
58 x 22 cm, foto Gijs Heuff

zonder titel 2021

schikkingen van beschilderde omslagen van luciferdoosjes op grijsbord
39,9 x 24 cm, foto Marten Hendriks

Column

Fenne Saedt

Voor Omstand schrijft Fenne Saedt columns die raken aan de thematiek van de tentoonstelling. Ze komen voort uit persoonlijke herinneringen, fascinaties of andere zaken.

NAEVUS

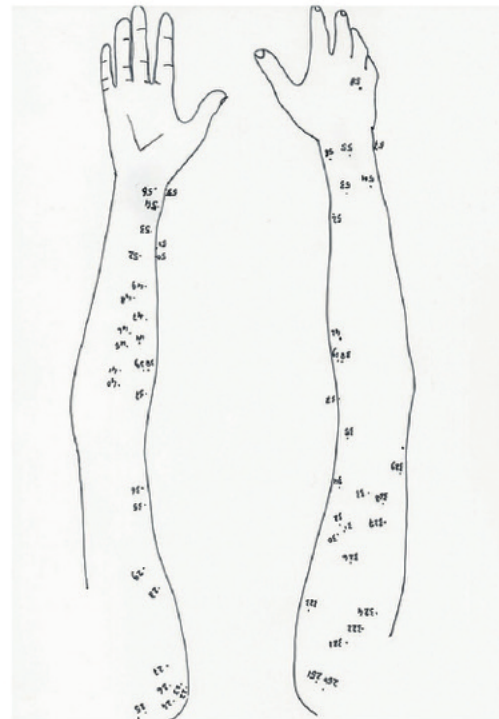
Een moedervlek (naevus) is een bruinzwarte huidvlek. Zo'n vlek ontstaat wanneer een bruine kleurstof zich ophoopt in je huid. Met de meeste moedervlekken word je geboren, maar sommige zullen pas later op je huid verschijnen. Ze ontstaan bijna nooit na je veertigste levensjaar. De vlekjes ondergaan in de loop van de jaren veranderingen, ze vervormen, verkleuren of verdikken. Dat gebeurt zeer traag.

De meeste mensen hebben wel een paar moedervlekken. Gemiddeld zijn dat er zo'n twintig à dertig, maar het kunnen er ook honderden zijn. Een van die uitzonderingen is kunstenaar Sanne Vaassen. Van top tot teen heeft ze er in totaal 403. Samen met een vriend telde ze voor haar project 'Cartography' alle moedervlekken op haar lichaam om ze vervolgens te nummeren, fotograferen en archiveren. Dat resulteerde in een grafische kaart van haar lichaam die doet denken aan een cijfertekening. Zo'n kleurplaat voor kinderen waarin je oplappend de nummers met lijntjes verbindt zodat er een dinosaurus of een luchtkasteel ontstaat. Uit het archief dat Vaassen vormgaf, kun je een van haar merken kiezen en deze als tatoeage op je eigen lichaam

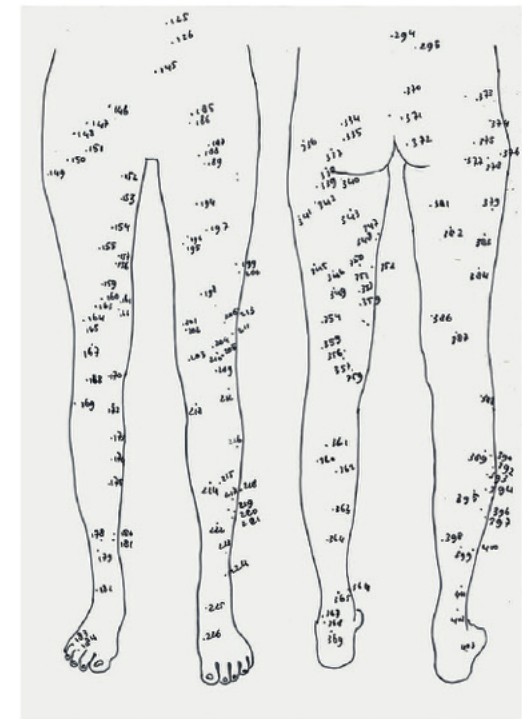

laten vereeuwigen. Zowel de vorm als plaats liggen vast omdat ze een exacte kopie van het origineel zijn. Elk merkteken wordt slechts één keer getatoeëerd door een professionele tatoeëerder, je krijgt er een certificaat bij.

Ik zag dit werk voor het eerst in maart 2016 waar Vaassens project te zien was tijdens Unfair in de Westergasfabriek in Amsterdam. Daar op die beurs was het geen sokkel, maar een tatoeagetafel van donkerbruin leer die het menselijke canvas van Vaassen tijdelijk droeg. Geen museale security lijnen die bezoekers ervan moest weerhouden de kunst aan te raken, maar witte ziekenhuischermen om het live getatoeëerde object van privacy te voorzien. Was ik nog wel op een kunstbeurs? Of in een steriele tattooshop met de sfeer van een huisartsenpost beland?

Sinds Vaassen in 2013 afstudeerde aan de kunstacademie in Maastricht, behelst haar werk de vragen die bij haar opkomen wanneer haar iets opvalt, ze iets ervaart of beleefd. Waardoor Vaassen ons vervolgens af doet vragen: wat is het eigenlijk, dat wat we waarnemen? Zie ik het wel goed? En wat ziet een ander? Ze probeert vormen te vinden die iets verklaren over dat wat ze zich afvraagt. Dat geldt niet enkel voor de voortdurend veranderende natuur zoals bomen die groeien of de seizoenen die elkaar opvolgen, maar ook voor onze cultuur van regels en wetten die worden aangepast, tradities en gebruiken die nieuwe betekenislagen krijgen en taal dat evolueert. Dat roept vragen op als: zou er ook een volkslied voor de wereld kunnen bestaan? Vragen waar niet altijd of direct een antwoord voor hoeft te zijn, maar wel mogelijkheden of alternatieven.

Sanne Vaassen is altijd op zoek naar 'dingen', objecten, fenomenen, die bewegen of veranderen. Zo probeerde ze eerder het verloop van een regenbui op zeven veltjes A4-papier te vangen en deed ze pogingen om het vallen van bladeren van een boom vast te leggen.

Het zijn verschijnselen die op het oog een procesmatige ontwikkeling doorstaan, maar in feite volledig op toeval zijn gebaseerd. Dat geldt ook voor moedervlekken. We hebben ze allemaal, en toch vind je ze bij ieder lichaam op een andere plek. Ze veranderen geleidelijk van vorm, ontstaan uit het niets, of verdwijnen zomaar weer.

colofon

Deze uitgave verschijnt bij
de tentoonstelling **op de huid**
bij **Omstand** space for
contemporary art Arnhem.
Van 23 okt. t/m 28 nov. 2021

Deelnemende kunstenaars:

Jivan van der Ende

ft. **An Onghena**

Marten Hendriks

Anya Janssen

Robin Speijer

Eefje Wijnings

Eduards Zarins

Curator: **Jaap Kroneman**

Productie: **Rob Groot Zevert**

Auteurs:

Jaap Kroneman, Harma Heikens,

Alex de Vries en Fenne Saedt

coverfoto uitsnede van:

Compositie met Bodybuilder

David Flawinne

2021, Jivan van der Ende

Druk: **Printis, Arnhem**

Met dank aan:

Mondriaan Fonds

Prov. Gelderland

Gemeente Arnhem

Prins Bernard Cultuurfonds

©2021 **Omstand**